

Reportáž z MS IDC 2009

22. - 24. 5. 2009 se konala největší výcviková akce pro dobrmany v tomto roce - tedy MS v německé Apoldě.

Ve čtvrtek 21. 5. 09 kolem poledne se setkala u Prahy hlavní část našeho družstva s doprovodem a vyrazila směr Apolda. Odpoledne jsme přijeli k pěknému novému hotelu, kde nás čekal jako předsunutý průzkum pan Dočekal s manželkou. Musím říci, že ubytování vybral za pomoci vedoucí družstva Renáty Bočanové dokonale. Kousek od dálnice, necelých 10km od stadionu. Kolem spousta místa na venčení a slušně zastíněné parkoviště. Obsadili jsme skoro celé přizemi. Po ubytování a nezbytném venčení psů se většina přítomných sešla v poradní místnosti, která zcela spontánně vznikla na pokoji Libora Kosaře a Josefa Kubce. *Josef Kubec, kterému většina závodníků neřekne jinak než Peppek, je náš tradiční reprezentační figurant a to nejen pro jeho špičkový výkon a obětavost, ale také pro jeho humor, který snižuje napětí a stmeluje družstvo. Letos mu zdatně pomáhal Jarda Janáček, který svými mnohokrát nesmyslnými výcvikovými a chovatelskými nápady, jež se všemi a hlavně s Pepkem probíral, dokázal bavit celé okolí.*

V poradní místnosti čekalo na všechny bohaté občerstvení, o které se tradičně postarala Dáša Okáníková a nápoje, co kdo přivezl. Po tomto nezbytném úvodu mohla začít bojová porada, ke které se přidávali další příjíždějící. Maruška Klvaňová s předsedou Mírou Jáskem (jak členům říkávala s tím „nejvyšším v klubu“), Jarka Mikulecká s kamarádkou a Iva Haiderová. Největší obavy a jak pozdější výsledky ukázaly ne neprávem, byly ze stop. Všichni věděli, že stopy budou na malé kukuřici (druhý den se ukázalo, že část také na malé řepě), tedy skoro na hlíně. U nás se na těchto terénech „nečuchá“. Zemědělci by při pohledu na člověka se psem v kukuřičném (řepném) poli dostali záchvat zuřivosti, který hraničil s napadením. A i kdyby byl někdo tak odvážný a měl to štěstí, že ho nikdo neuvidí, tyto terény mají jen krátký čas použití. Když jsme příjížděli, byl silný vítr a úplné sucho. Večer se přehnal bouřky a lijáky, takže byly na polích velké louže - tedy bažina. Toto počasí se velmi rychle střídalo s vedrem - pro psy velmi náročné klima.

V pátek dopoledne jsme všichni dorazili na stadion. Velmi slušné zázemí i prostředí, co ale chybělo, byla zastřešená tribuna, takže se během víkendu skoro všichni spálili a zmokli. Po tréninku, kde pomáhali všichni, jak se dalo, přišel na řadu zkušební pes - respektive psi dva. Oba nedokázali zadržet figuranta při útěku od makety a na „kontroláku“ přežili vlastní zhroucení. Před poradou vedoucích družstev, která následovala po zkušebním psu, navrhoval vedoucí rakouského družstva, podporován většinou ostatních vedoucích výměnu figurantů. Marně, pořadatel třetího figuranta údajně neměl - tedy ani nepředvedl, prý z finančních důvodů. Vzájemně prohodit dva již dříve předvedené, také nechtěl.

Po slavnostním zahájení - nástupu, následovalo v přilehlém stanu losování. Pořadatel nezajistil na losování ozvučení. Pro velký hluk, nedokázal vedoucí losování zvládnout. Svoji úlohu sehrálo také předem neurčené rozsazení družstev, proto proběhlo losování přes veškerou snahu dost chaoticky. Časový harmonogram, který závodníci při losování dostávaly byl dost nepřehledný a katalogová čísla omylem vytištěna do kolonky startovních, takže než se vše vyjasnilo, zavládl zmatek. Jinak nám vyšel los dost zajímavě. V sobotu šli všichni závodníci na stopu. Kromě Libora Kosaře, který měl jako jediný poslušnost a obranu.

Průběh závodu: Letos po mnoha letech se s trochou tolerance dalo mluvit o rovných šancích, pokud se týká posuzování rozhodčích. Staří „manipulátoři“ byli nahrazeni, snad proto, že nezávodila „předemvítězka“ Elke. Letošní rozhodčí pískali skoro rovnu. Díky tomu také vyhrál Pavol Tamáši ze Slovenska, kterému gratuluji k životnímu úspěchu. Je na Slovensku sám a podává dlouhodobě vysoký výkon.

Stopy: Na poslední chvíli nepřišel pan Pezzano a byl nahrazen italskou rozhodčí Silvií Marocchi. Pískala velmi vstřícně až měkce. Přesto to mnoha závodníkům díky terénu a tvaru stop nepomohlo. Vedoucí stop nedokázal zajistit plynulý běh akce. Některé stopy se musely šlapat znovu (díky přešlapání kladečem) a to jen díky tomu, že se šlapaly nebývalé tvary, stále se měnící, takže se do toho zamotali kladeči sami. První den museli závodníci před nástupem na stopu, čekat u pole ve vedru pravidelně skoro dvě hodiny. Druhý den, díky komunikaci, se čekalo alespoň na stadionu.

Poslušnosti: Posuzoval rozhodčí z Holandska Fray Matekovic. Posuzoval velmi slušně, „sem tam“ s malou odchylkou. Jedině mě překvapila skutečnost, že první den mohl každý házet aport přes překážky, z které strany chtěl. Druhý den už ne, ale to je maličkost.

Obrany: Posuzoval belgický rozhodčí Roger Vandereyken. U nás probíhají obrany úplně jinak než v zahraničí. Nevím, kdo překládal zkušební řád, ale výcviková komise z překladu (figurant má psovi umožnit zákus) vydedukovala, že psovi se má pomáhat. V zahraničí figurant běhá, rukáv nenabízí, naopak schovává. Při útěku od makety je navíc mnohem větší úhel. Pes si musí umět nadeběhnout a být velmi rychlý. Nezadrží - li figuranta první tři-čtyři kroky, ocitne se mu za zády. Nemá-li velmi pevný zákus, na lokti se neudrží a má smůlu - končí. *V sobotu odpoledne trénovalo před hotelem na Pepka celé družstvo útěky do úmoru a vyplatilo se. Jako družstvo jsme měli obrany skoro nejlepší.* Figurant na technickou část byl kvalitní.

„Kontroláky“: U nás se figurant před střetem zastaví a kvalitně - pokud možno všechny stejně prohodí. V zahraničí figurant běží naplno až do střetu. I velmi technicky zdatnému figurantovi, to však s rychlým psem nemusí pokaždé vyjít. Na tento způsob provedení doplatil Franta Matějek. Takovým figurováním se podle mě

zvýhodňují pomalí psi - pes přibrzdí nebo běží pomalu a figurant ho lépe zvládne. Figurant na „kontroláky“ byl technicky velmi průměrný. První den měl dosti slabé chvíle. V některých případech jsem měl o psy až strach. Nikdy se nedalo tušit, co při střetu provede. Druhý den to bylo chvílemi lepší, ale jen chvílemi. Rakušané figuranty znali, proto navrhovali jejich prohození. Škoda, že na to pořadatel nepřistoupil. Rozhodčí pískal slušně s malými výkyvy.

Závěrem: Byl to krásný víkend. Mohli jsme skončit lépe, ale i tak to nebylo špatné. Pro Tonda Juna s Hanzem byl tento závod poslední MS a přál jsem mu bednu. Víím, že se nehraje na „kdyby“, ale 10 bodů za vysílačku a o pár bodů víc na stopě (což je jeho standart) a v pohodě tam byl. Ostatní doplatili na stopy. Zápasím-li na stopě o 70 bodů, nemohu čekat umístění v první desítce.

Musím poděkovat Tondovi, že vzal s sebou svého bratra. Překládal nejen z/do němčiny, ale i z/do angličtiny, takže na stopách s italskou rozhodčí, která kromě své mateřštiny mluvila anglicky, to velmi pomohlo. V mnoha situacích byl nenahraditelný. Například během závěrečného ceremoniálu, kdy pořadatel při vyhlášení výsledků omylem zcela přeskočil Frantu Matějka, dokázal to, co se nám „od psů“ zdálo nemožné. Přiměl prezidenta IDC pana Wiblishausera k dodatečnému vyhlášení a osobní omluvě Frantovi s fotečkou.

Dále musím poděkovat Jožkovi Okáníkovi tradičnímu fotografovi a kameramanovi reprezentace. Vedoucí družstva Renátě Bočanové, která i přes silné nachlazení pomáhala všude, kde bylo třeba. Byla s překladatelem na všech stopách. Tlumila třenice mezi závodníky při předstartovní horečce a poskytovala reprezentantům dle svých možností veškerý servis.

Ve finále bych chtěl srdečně poděkovat sponzorům naší reprezentace - fi Domanský s.r.o., Hasičské vzájemné a.s. a stavební firmám, které prostřednictvím Dagmar Okáníkové podpořily naší reprezentaci (fi Leoš Kvíz Sadská, fi Stavexa Sadská, fi Karel Špitálský Lysá n.Labem).

Tak zas snad příští rok na Slovensku. Mají tam lepší figuranty a terény na stopy. Když budou rozhodčí alespoň jako letos, tak se můžeme jen těšit.

Zdeněk Saska